

Rechtbank
van
Eerste Aanleg
Veurne
7de kamer

Rechtbank Veurne
ingetrokken art. 792 G.W.
Vrij van expedierrecht
art. 230/2° Wetboek Reg.

4068/086

folio: 1533

Rep. Nr.: 1532 /BR De Rechtbank van Eerste Aanleg van het gerechtelijk arrondissement
Veurne, zevende kamer, wijzend in burgerlijke zaken, heeft het
volgende vonnis uitgesproken:

AR. nr. 08/6/9/A

In de zaak van:

_____ handelend in zijn hoedanigheid van
Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor de provincie West-
Vlaanderen, met kantoor te 3000 Brugge, Werkhuisstraat 9;

EISER

hebbende als raadsman Meester _____, advocaat te

tegen

_____ handelaar, wonende te

VERWEERDER

hebbende als raadsman Meester _____, advocaat

te

Gelet op de dagvaarding de dato 24 oktober 2004
Gelet op de proceduristukken neergelegd door de boedelnotaris
Gezien de conclusies voor partijen
Gehoord partijen in hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting
Gezien de neergelegde stukken

PRELIMINAIR:

De rechter kan niet bij wijze van algemene en als regel geldende beschikking uitspraak doen. Dit is de essentie van ons gerechtelijk recht en dit algemeen rechtsbeginsel werd geconcretiseerd in artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek. Ondergetekende kan zulks niet net zomin als het Hof van Cassatie of de andere rechtscolleges.

Eiser doet impliciet beroep op een algemeen aanvaarde rechtspraak die sinds het arrest van 27 november 2007 verleend door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verder zonder relevantie is.

Nergens ontmoet eiser noch verweerder de rechtspraak van het Europese Hof. Nu de materie die voorligt behoort tot de openbare orde, het gaat immers om een straf, dienen wij ambtshalve en spijs verweerders stilzwijgen daaromtrent, als volgt te oordelen.

TEN GRONDE:

Terecht voert eiser aan dat het Proces-verbaal dat eigenlijk aanleiding gaf tot deze procedure dateert van 14 december 1994. Dat verder het openbaar ministerie bij deze rechtbank reeds op 14 februari 2003 oordeelde dat deze zaak diende geseponneerd te worden.

Het duurde dan nog een jaar vooraleer eiser tot de dagvaarding overging. Er was immers geen haast bij betrokken: het decreet die de materie regelde voorzag immers dat de herstellvordering een burgerlijk karakter heeft. Dit laatste is door het Europees Hof herzien: het gaat wel degelijk om een straf die de burgerlijke rechter dient uit te spreken en alle principes die toepasselijk zijn op de strafvordering zijn ook hier toepasselijk. Dit wil zeggen dat de burgerlijke rechter bevoegd is doch rekening dient te houden met zowel de redelijke termijn, als de proportionaliteit van de straf.

De rechtbank is van oordeel dat voor feiten die acht jaar ongeinoeid zijn gelaten op processueel vlak, de redelijke termijn ruimschoots is overschreden. Daarbij heeft verweerder geen enkele verantwoordelijkheid voor het verstrijken van de termijn VOOR dagvaarding.

Nu de burgerlijke rechter geen schuldigverklaring kan uitspreken, blijft er niets anders over dan de vordering niet ontvankelijk te verklaren. Wij hebben in het geval van overschrijden van de redelijke termijn geen wettelijke basis om een schuldigverklaring uit te spreken.

In die omstandigheden is de eisende partij g. houden tot de gerechtskosten.

Gelet op de art. 2 en volgende van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in Gerechtszaken,

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Wijzende in burgerlijke zaken, in eerste aanleg en op tegenspraak, verklaart deze onontvankelijk.

Folio: 1535

Legt de gerechtskosten ten laste van de eisende partij, begroot aan de zijde van de verwerende partij op 75 €, zoals gevorderd.

Staat de voorlopige tenuitvoerlegging van het huidig vonnis toe, doch zegt voor recht dat er geen aanleiding bestaat tot uitsluiten van het kantonnement, bij gebrek aan inroeping of bewijs van de hiertoe voorziene wettelijke voorwaarden;

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van woensdag dertien mei 2009

Aanwezig : , alleenzittend rechter, voorzitter van de zevende kamer en, griffier.